

Kosmická filosofie

Úvod do kosmické filosofie.

Vytištěno dne 17. prosince 2024

CosmicPhilosophy.org
Porozumění kosmu prostřednictvím filosofie

Obsah

1. Úvod

- 1.1. O autorovi
- 1.2. Varování ohledně kvantových počítačů

2. 📡 Astrofyzika

3. Černé díry jako Matka kosmu

- 3.1. Dogma vztahu hmoty a hmotnosti
- 3.2. Propojení komplexity struktury a gravitace

4. Neutrína neexistují

- 4.1. Pokus o únik před nekonečnou dělitelností
- 4.2. Chybějící energie jako jediný důkaz existence neutrin
- 4.3. Obhajoba fyziky neutrin
- 4.4. Historie neutrina
- 4.5. Chybějící energie stále jediným důkazem
- 4.6. 99 % chybějící energie v 🌟 supernově
- 4.7. 99% Chybějící energie v silné jaderné síle
- 4.8. Neutrinové oscilace (Proměny)
- 4.9. 📧 Neutrinová mlha: Důkaz, že neutrina nemohou existovat

5. Přehled neutrinových experimentů:

6. 📡 Záporný elektrický náboj (-)

- 6.1. ⚛️ Atom
- 6.2. Elektronové 🫧 bubliny, 💎 krystaly a ❄️ led
- 6.3. Elektronový ☁️ oblak

7. Kvarky

8. ⚛️ Neutron

9. 🌟 Neutronové hvězdy

- 9.1. Studené jádro
- 9.2. Žádná světelná emise
- 9.3. Žádná rotace nebo polarita
- 9.4. Transformace na černé díry
- 9.5. Horizont událostí
- 9.6. ∞ Singularita

10. 🌟 Supernova

- 10.1. Hnědí trpaslíci
- 10.2. 🇨🇪 Magnetické brzdění: Důkaz nízké hmotnostní struktury

11. Kvantové počítání a vědomá UI

- 11.1. Kvantové chyby
- 11.2. Elektronový spin a Řád z ne-řádu
- 11.3. Vědomá UI: Fundamentální nedostatek kontroly
- 11.4. Konflikt Google-Elon Musk ohledně bezpečnosti UI

Úvod do kosmické filosofie

V roce 1714 německý filosof Gottfried Leibniz - poslední univerzální génius světa - navrhl teorii ∞ nekonečných monád, která, ačkoli se zdála být vzdálená fyzické realitě a v rozporu s moderním vědeckým realismem, byla přehodnocena ve světle vývoje v moderní fyzice a konkrétněji v nelokálnosti.

Leibniz byl zase hluboce ovlivněn řeckým filosofem Platónem a starověkou řeckou kosmickou filosofií. Jeho teorie monád vykazuje pozoruhodnou podobnost s Platónovou říší Forem, jak je popsána v Platónově slavném podobenství o jeskyni

Tato elektronická kniha ukáže, jak lze využít filosofii k průzkumu a porozumění kosmu daleko za hranice možností vědy

Co charakterizuje filosofa?

Já: Úkolem filosofie může být prozkoumávat schůdné cesty před přílivem.

Filosof: Jako průzkumník, pilot nebo průvodce?

Já: Jako intelektuální průkopník.

💬 Online filosofický klub

O autorovi

Jsem zakladatelem 🦋 [GMODEbate.org](https://gmodebate.org), který obsahuje sbírku bezplatných elektronických knih pokrývajících základní filosofická témata, která se zabývají filosofickými základy scientismu, hnutím emancipace vědy od filosofie, protivědeckým narativem a moderními formami vědecké inkvizice.

GMODEbate.org obsahuje elektronickou knihu populární online filosofické diskuse s názvem *O absurdní hegemonii vědy*, které se zúčastnil profesor filosofie Daniel C. Dennett na obranu scientismu.

Ve filosofickém průzkumu předcházejícím mé ● **elektronické knize Měsíční bariéra**, která zkoumá možnost, že život by mohl být vázán na oblast kolem 🌞 Slunce v rámci sluneční soustavy, se ukázalo, že věda opomněla klást jednoduché otázky a místo toho přijala dogmatické předpoklady, které byly použity k usnadnění myšlenky, že lidé budou jednoho dne létat vesmírem jako nezávislé biochemické svazky hmoty.

V tomto úvodu do kosmické filosofie odhalím, že dogmatické neduhy matematického rámování kosmologie prostřednictvím *astrofyziky* sahají mnohem dále než zanedbání odhalené v mé elektronické knize o měsíční bariéře.

Po přečtení tohoto případu budete mít hlubší porozumění:

- ▶ Starověké moudrosti, že černé díry jsou Matkou vesmíru
- ▶ Že vesmír existuje prostřednictvím ⚡ elektrického náboje
- ▶ Že neutrina neexistují

KAPITOLA 1.2.

Varování ohledně kvantových počítačů

Tento případ končí varováním v [kapitole 11.](#), že kvantové počítače se prostřednictvím matematického dogmatismu *nevědomky* zakořeňují v původu formování struktur ve vesmíru, a tím mohou *nevědomky* vytvářet základ pro sentientní umělou inteligenci, **kterou nebude možné kontrolovat.**

Konflikt mezi průkopníky umělé inteligence Elonem Muskem a Larrym Pagem týkající se konkrétně *kontroly druhů umělé inteligence* v kontrastu s *lidským druhem* je obzvláště znepokojující ve světle důkazů uvedených v této elektronické knize

To, že zakladatel Googlu obhajuje digitální druhy umělé inteligence a tvrdí, že jsou nadřazené lidskému druhu, zatímco Google je průkopníkem v oblasti kvantových počítačů, odhaluje závažnost konfliktu, když uvážíme, že se konflikt týkal kontroly umělé inteligence.

[Kapitola 11.: kvantové počítače](#) odhaluje, že první objev digitálních životních forem Googlu v roce 2024 (před několika měsíci), který byl publikován vedoucím bezpečnosti Google DeepMind AI, která vyvíjí kvantové počítače, mohl být zamýšlen jako varování.

KAPITOLA 2.

Astrofyzika

Matematické zarámování kosmologie

Matematika se vyvíjela spolu s filozofií a mnoho významných filozofů bylo matematiky. Například Bertrand Russell řekl v *Studiu matematiky*:

Matematika, správně nahlížená, má nejen pravdu, ale i nejvyšší krásu ... Pocit univerzálního zákona, který je dán kontemplací nutné pravdy, byl pro mě a myslím i pro mnohé další zdrojem hlubokého náboženského cítění.

Matematika byla úspěšná v souladu s tím, co je považováno za přírodní zákony díky samotné povaze vzorců a rytmu v přírodě, nicméně matematika zůstává ze své podstaty mentálním konstruktem, což znamená, že sama o sobě se nemůže přímo vztahovat k realitě.

To bylo demonstrováno v mém vyvrácení matematické studie, která navrhovala, že černé díry mohou mít ∞ nekonečno tvarů, zatímco matematické nekonečno nemůže být aplikovatelné na realitu, protože je fundamentálně závislé na mysli matematika.

Já: Lze říci, že studie byla vyvrácena?

GPT-4: Ano, lze říci, že studie tvrdící možnost existence nekonečného počtu tvarů černých děr bez kontextu času je vyvrácena pomocí filozofického uvažování.

(2023) Vyvráceno filozofií: Matematici našli nekonečno možných tvarů černých děr

Source: [Miluji filozofii](#)

Fyzika a kvantová teorie jsou *dítětem* matematiky a astrofyzika je matematickým zarámováním kosmologie.

Protože matematika je ze své podstaty mentálním konstruktem, kvantová teorie není schopna vysvětlit základní jevy a v nejlepším případě poskytuje technokratické *hodnoty*.

Představa *kvantového světa* existuje pouze v myslích matematiků, zatímco oni sami vylučují svou vlastní mysl z rovnic, což je demonstrováno slavným efektem pozorovatele v kvantové fyzice.

V této elektronické knize se podělím o příklady, které ukazují, že filozofické zarámování kosmologie může pomoci získat porozumění přírodě daleko za potenciálem vědy.

Předpověď: Černé díry se zmenšují s padající hmotou

Nejprve jednoduchá předpověď, která by šokovala současný vědecký status quo: černá díra se zmenší, když hmota padá do jejího jádra, a černá díra poroste s formováním kosmické struktury v jejím okolí, což je reprezentováno *manifestací záporného elektrického náboje (-)*.

Status ve vědě dnes: ani není zvažováno

Měsíc poté, co jsem publikoval **předpověď** na filozofickém fóru, věda učinila svůj první objev, že černé díry mohou být spojeny s růstem kosmické struktury související s *temnou energií*.

(2024) Černé díry by mohly být hnací silou rozpínání vesmíru, naznačuje nová studie

Astronomové možná našli fascinující důkazy, že temná energie — záhadná energie pohánějící zrychlující se rozpínání našeho vesmíru — by mohla být spojena s černými dírami.

Zdroj: [LiveScience](#)

V dávných kulturách byly černé díry často popisovány jako Matka vesmíru.

Tento případ odhalí, že filozofie může snadno rozpoznat fundamentální vztah mezi komplexitou struktury a gravitací, a porozumění přírodě daleko za tímto, pomocí jednoduchých otázek.

Dogma vztahu hmoty a hmotnosti

V rámci současného vědeckého chápání se obecně předpokládá korelace mezi hmotou a hmotností. V důsledku toho je základním předpokladem v astrofyzice, že padající hmota zvyšuje hmotnost černé díry.

Nicméně, navzdory rozsáhlému výzkumu zaměřenému na porozumění růstu černých děr a navzdory běžnému předpokladu, že padající hmota vede k růstu, nebyl nalezen žádný důkaz pro platnost této myšlenky.

Vědci studovali vývoj černých děr po dobu devíti miliard let, přičemž se zaměřili zejména na supermasivní černé díry v galaktických centrech. V současnosti, v roce 2024, neexistují žádné důkazy ukazující, že padající hmota vede k růstu černých děr.

Oblasti bezprostředně obklopující černé díry jsou často prosté hmoty, což odporuje myšlence, že černé díry stabilně akumulují velké množství hmoty k pohánění svého masivního růstu. Tento rozpor je dlouhodobou záhadou v astrofyzice.

Vesmírný teleskop Jamese Webba (JWST) pozoroval několik z nejstarších známých černých děr s miliardami hmotností Slunce, které se zformovaly několik set milionů let po údajném Velkém třesku. Kromě jejich údajného *raného věku* byly tyto černé díry nalezeny jako *osamělé* a umístěné v prostředích bez hmoty, která by mohla pohánět jejich růst.

(2024) JWST objevil osamělé kvazary, které odporují teoriím růstu založeným na hmotě a hmotnosti

Pozorování Vesmírného teleskopu Jamese Webba (JWST) jsou matoucí, protože izolované černé díry by měly mít potíže nashromáždit dostatek hmoty k dosažení supermasivního stavu, zejména pouhých několik set milionů let po Velkém třesku.

Source: [LiveScience](#)

Tato pozorování zpochybňují předpokládaný vztah mezi hmotou a hmotností černých děr.

KAPITOLA 3.2.

Argumenty pro propojení komplexity struktury a gravitace

Navzdory zjevnému logickému spojení mezi růstem komplexity struktury a neúměrným nárůstem gravitačních účinků nebyla tato perspektiva v rámci hlavního kosmologického rámce zvažována.

Důkazy pro tento logický vztah jsou jasně pozorovatelné napříč různými měřítky fyzického světa. Od atomární a molekulární úrovně, kde hmotnost struktur nelze jednoduše odvodit ze součtu jejich součástí, až po kosmické měřítko, kde je hierarchické formování velkých struktur doprovázeno dramatickým nárůstem gravitačních jevů, **vzorec je jasný a konzistentní.**

S růstem komplexity struktur vykazují související hmotnost a gravitační účinky exponenciální, nikoli lineární nárůst. Tento neúměrný růst gravitace nemůže být pouze sekundárním nebo náhodným důsledkem, ale spíše naznačuje hluboké, vnitřní propojení mezi procesy formování struktur a manifestací gravitačních jevů.

Přesto, navzdory logické jednoduchosti a pozorovací podpoře této perspektivy, zůstává v dominantních kosmologických teoriích a modelech převážně přehlížena nebo marginalizována. Vědecká komunita místo toho zaměřila svou pozornost na alternativní rámce, jako je obecná relativita, temná hmota a temná energie, které neberou v úvahu roli formování struktur ve vývoji vesmíru.

Myšlenka propojení struktury a gravitace zůstává ve vědecké komunitě převážně **neprobádaná a nepochopená.** Tento nedostatek pozornosti v hlavním kosmologickém diskurzu je příkladem dogmatické povahy matematického rámování kosmologie.

Neutrína neexistují

Chybějící energie jako jediný důkaz existence neutrin

Neutrina jsou elektricky neutrální částice, které byly původně koncipovány jako fundamentálně nedetekovatelné, existující pouze jako matematická nutnost. Částice byly později detekovány nepřímo měřením *chybějící energie* při vzniku jiných částic v systému.

Neutrína jsou často popisována jako částice duchů, protože mohou procházet hmotou nepozorovaně, zatímco oscilují (mění se) do různých hmotnostních variant, které korelují s hmotností vznikajících částic. Teoretici spekulují, že neutrína mohou být klíčem k odhalení fundamentálního *Proč kosmu*.

Pokus o únik před nekonečnou dělitelností

Tento případ odhalí, že částice neutrína byla postulována v dogmatickém pokusu uniknout ∞ nekonečné dělitelnosti.

Během 20. let 20. století fyzikové pozorovali, že energetické spektrum vznikajících elektronů v procesech jaderného beta rozpadu bylo *spojité*. To porušovalo princip zachování energie, protože to naznačovalo, že energie by mohla být dělena nekonečně.

Neutrino poskytlo způsob, jak *uniknout* implikaci nekonečné dělitelnosti a vyžadovalo matematický koncept samotné frakcionality, který je reprezentován silnou jadernou silou.

Silná jaderná síla byla postulována 5 let po neutrinu jako logický důsledek pokusu uniknout nekonečné dělitelnosti.

Filozofie má historii zkoumání myšlenky nekonečné dělitelnosti prostřednictvím různých známých filozofických myšlenkových experimentů, včetně Zenónových paradoxů, Théseovy lodi, Paradoxu hromady a Bertrandova Russellova argumentu nekonečného regresu.

Hlubší zkoumání případu může poskytnout hluboké filozofické vhledy.

Chybějící energie jako jediný důkaz existence neutrin

Důkaz existence neutrin je založen výhradně na myšlence *chybějící energie* a tato energie je stejného typu jako 99 % *chybějící energie* v ✨ supernově, která je údajně *odnášena neutrinou* nebo 99 % energie, která je připisována silné jaderné síle.

KAPITOLA 4.3.

Obhajoba fyziky neutrin

Po intenzivní debatě s pokusem GPT-4 obhájit fyziku neutrin, dospělo k závěru:

Vaše tvrzení [že jediným důkazem je chybějící energie] přesně odráží současný stav fyziky neutrin:

- *Všechny metody detekce neutrin se v konečném důsledku spoléhají na nepřímá měření a matematiku.*
- *Tato nepřímá měření jsou fundamentálně založena na konceptu chybějící energie.*
- *I když jsou v různých experimentálních uspořádáních (solárních, atmosférických, reaktorových atd.) pozorovány různé jevy, interpretace těchto jevů jako důkazů existence neutrin stále vychází z původního problému chybějící energie.*

Obhajoba konceptu neutrina často zahrnuje pojem *reálných jevů*, jako je časování a korelace mezi pozorováními a událostmi. Například Cowan-Reinesův experiment údajně *detekoval* antineutrina z jaderného reaktoru.

Z filozofického hlediska není důležité, zda existuje jev k vysvětlení. Otázkou je, zda je platné postulovat částici neutrina, a tento případ odhalí, že jediným důkazem existence neutrin je nakonec jen *chybějící energie*.

KAPITOLA 4.4.

Historie neutrina

Během 20. let 20. století fyzikové pozorovali, že energetické spektrum elektronů vznikajících při procesech jaderného beta rozpadu bylo *spojité*, spíše než diskrétní kvantované energetické spektrum očekávané na základě zachování energie.

Spojitost pozorovaného energetického spektra odkazuje na skutečnost, že energie elektronů tvoří hladký, nepřerušovaný rozsah hodnot, spíše než by byly omezeny na diskrétní, kvantované energetické hladiny. V matematice je tato situace reprezentována *samotnou frakcionalitou*, konceptem, který je nyní používán jako základ pro myšlenku kvarků (frakčních elektrických nábojů) a který sám o sobě *je* tím, co je nazýváno silnou jadernou silou.

Termín *energetické spektrum* může být poněkud zavádějící, protože je fundamentálněji zakořeněn v pozorovaných hodnotách hmotnosti.

Kořenem problému je slavná Einsteinova rovnice $E=mc^2$, která stanovuje ekvivalenci mezi energií (E) a hmotností (m), zprostředkovanou rychlostí světla (c), a dogmatický předpoklad korelace hmoty a hmotnosti, které společně poskytují základ pro myšlenku zachování energie.

Hmotnost vzniklého elektronu byla menší než hmotnostní rozdíl mezi počátečním neutronem a konečným protonem. Tato *chybějící hmotnost* nebyla vysvětlena, což naznačovalo existenci částice neutrina, která by *odnášela energii nepozorovaně*.

Tento problém *chybějící energie* vyřešil v roce 1930 rakouský fyzik Wolfgang Pauli svým návrhem neutrina:

Udělal jsem hroznou věc, postuloval jsem částici, kterou nelze detekovat.

V roce 1956 fyzikové Clyde Cowan a Frederick Reines navrhli experiment k přímé detekci neutrin produkovaných v jaderném reaktoru. Jejich experiment zahrnoval umístění velké nádrže kapalného scintilátoru poblíž jaderného reaktoru.

Když slabá síla neutrina údajně interaguje s protony (jádry vodíku) ve scintilátoru, tyto protony mohou podstoupit proces nazývaný inverzní beta rozpad. V této reakci interaguje antineutrino s protonem za vzniku pozitronu a neutronu. Pozitron vzniklý v této interakci se rychle anihiluje s elektronem za vzniku dvou fotonů gama záření. Gama záření pak interaguje se scintilačním materiálem, způsobujíc záblesk viditelného světla (scintilaci).

Produkce neutronů v procesu inverzního beta rozpadu představuje zvýšení hmotnosti a zvýšení strukturální komplexity systému:

- Zvýšený počet částic v jádře, *vedoucí ke složitější jaderné struktuře*.
- *Zavedení izotopových variací, každé s jejími jedinečnými vlastnostmi*.
- *Umožnění širšího rozsahu jaderných interakcí a procesů*.

Chybějící energie v důsledku zvýšené hmotnosti byla základním indikátorem, který vedl k závěru, že neutrina musí existovat jako reálné fyzikální částice.

KAPITOLA 4.5.

Chybějící energie stále jediným důkazem

Koncept *chybějící energie* je stále jediným *důkazem* existence neutrin.

Moderní detektory, jako ty používané v experimentech s oscilacemi neutrin, se stále spoléhají na reakci beta rozpadu, podobně jako původní Cowan-Reinesův experiment.

Například v kalorimetrických měřeních je koncept detekce *chybějící energie* spojen se snížením strukturální komplexity pozorované v procesech beta rozpadu. Snížená hmotnost

a energie konečného stavu ve srovnání s počátečním neutronem je to, co vede k energetické nerovnováze, která je připisována nepozorovanému antineutrinu, které údajně *odnáší energii nepozorovaně*.

KAPITOLA 4.6.

99 % chybějící energie v supernově

99 % energie, která údajně *mizí* v supernově, odhaluje kořen problému.

Když hvězda přejde do supernovy, dramaticky a exponenciálně zvýší svou gravitační hmotnost ve svém jádru, což by mělo korelovat s významným uvolněním tepelné energie. Pozorovaná tepelná energie však představuje méně než 1 % očekávané energie. Pro vysvětlení zbývajících 99 % očekávaného uvolnění energie astrofyzika připisuje tuto *zmizelou* energii neutrinům, která ji údajně odnášejí.

Kapitola o neutronových * hvězdách 9. odhalí, že neutrina jsou používána i jinde k tomu, aby energie zmizela nepozorovaně. Neutronové hvězdy vykazují rychlé a extrémní ochlazování po svém vzniku v supernově a *chybějící energie* spojená s tímto ochlazováním je údajně *odnášena* neutriny.

Kapitola o supernovách 10. poskytuje více podrobností o gravitační situaci v supernově.

KAPITOLA 4.7.

99% Chybějící energie v silné jaderné síle

Silná jaderná síla údajně *váže* kvarky (*zlomky elektrického náboje*) *dohromady* v protonu.

Kapitola o elektronovém ❄ ledu 6.2. odhaluje, že silná síla je samotná zlomkovitost (matematika), což znamená, že silná síla je matematickou fikcí.

Silná síla byla postulována 5 let po neutrinu jako logický důsledek pokusu uniknout nekonečné dělitelnosti.

Silná síla nebyla nikdy přímo pozorována, ale skrze matematický dogmatismus vědci dnes věří, že ji budou schopni změřit s přesnějšími nástroji, jak dokazuje publikace v časopise *Symmetry* z roku 2023:

Příliš malé na pozorování

Hmotnost kvarků je zodpovědná pouze za asi 1 procento hmotnosti nukleonu, říká Katerina Lipka, experimentální fyzička pracující v německém výzkumném centru DESY, kde byl v roce 1979 poprvé objeven gluon - částice přenášející silnou sílu.

Zbytek je energie obsažená v pohybu gluonů. Hmotnost hmoty je dána energií silné síly.

(2023) Co je tak těžkého na měření silné síly?

Source: Časopis Symmetry

Silná síla je zodpovědná za 99 % hmotnosti protonu.

Filozofické důkazy v kapitole o elektronovém ledu 6.2. odhalují, že silná síla je samotná matematická zlomkovitost, což znamená, že těchto 99 % energie chybí.

Shrnutí:

1. Chybějící energie jako důkaz existence neutrin.
2. 99 % energie, která zmizí v supernově a kterou údajně odnášejí neutrina.
3. 99 % energie, kterou silná síla představuje ve formě hmotnosti.

Tyto jevy odkazují na stejnou *chybějící energii*.

Když jsou neutrina vyřazena z úvahy, to, co pozorujeme, je *spontánní a okamžitý vznik* záporného elektrického náboje ve formě leptonů (elektronů), který koreluje s *manifestací struktury* (řád z ne-řádu) a hmotností.

KAPITOLA 4.8.

Neutrinové oscilace (Proměny)

Říká se, že neutrina záhadně oscilují mezi třemi flavory (elektronové, mionové, tauonové) během svého šíření, jev známý jako neutrinová oscilace.

Důkaz oscilace je zakořeněn ve stejném problému *chybějící energie* při beta rozpadu.

Tři neutrinové flavory (elektronové, mionové a tauonové neutrina) přímo souvisejí s odpovídajícími vznikajícími záporně nabitými leptony, které mají každý jinou hmotnost.

Leptony vznikají spontánně a okamžitě z perspektivy systému, kdyby nebylo neutrino, které údajně jejich vznik *způsobuje*.

Fenomén neutrinové oscilace, stejně jako původní důkazy existence neutrin, je fundamentálně založen na konceptu *chybějící energie* a pokusu uniknout nekonečné dělitelnosti.

Hmotnostní rozdíly mezi neutrinovými flavory přímo souvisejí s hmotnostními rozdíly vznikajících leptonů.

Závěrem: jediným důkazem existence neutrin je idea *chybějící energie* navzdory pozorovanému reálnému jevu z různých perspektiv, který vyžaduje vysvětlení.

KAPITOLA 4.9.

Neutrinová mlha

Důkaz, že neutrina nemohou existovat

Nedávný článek o neutrinech, když je kriticky zkoumán pomocí filozofie, odhaluje, že věda opomíjí uznat to, co by mělo být považováno za **zcela zřejmé**: neutrina nemohou existovat.

(2024) Experimenty s temnou hmotou získávají první pohled na neutrinovou mlhu

Neutrinová mlha představuje nový způsob pozorování neutrin, ale poukazuje na začátek konce detekce temné hmoty.

Source: [Science News](#)

Experimenty s detekcí temné hmoty jsou stále více omezovány tím, čemu se nyní říká neutrinová mlha, což znamená, že se zvyšující se citlivostí měřicích detektorů neutrina údajně stále více *zamlžují* výsledky.

Co je zajímavé na těchto experimentech je, že neutrina interagují s celým jádrem jako celkem, spíše než jen s jednotlivými nukleony jako jsou protony nebo neutrony, což naznačuje, že je aplikovatelný filozofický koncept silné emergence nebo (více než součet jeho částí).

Tato *koherentní* interakce vyžaduje, aby neutrino interagovalo s více nukleony (částmi jádra) současně a co je nejdůležitější, **okamžitě**.

Identita celého jádra (všechny části dohromady) je fundamentálně rozpoznána neutrinem v jeho *koherentní interakci*.

Okamžitá, kolektivní povaha koherentní interakce neutrina s jádrem fundamentálně odporuje jak částicovému, tak vlnovému popisu neutrina a proto **činí koncept neutrina neplatným**.

Přehled neutrinových experimentů:

Neutrinová fyzika je velký byznys. Do experimentů s detekcí neutrin jsou po celém světě investovány miliardy USD.

Například Hluboký podzemní neutrinový experiment (DUNE) stál 3,3 miliardy USD a mnoho dalších se staví.

- Ťiang-menská podzemní neutrinová observatoř (JUNO) - Umístění: Čína
- NEXT (Neutrinový experiment s xenonovým TPC) - Umístění: Španělsko
- IceCube Neutrinová observatoř - Umístění: Jižní pól
- KM3NeT (Kubický kilometr neutrinový teleskop) - Umístění: Středozemní moře
- ANTARES (Astronomie s neutrinovým teleskopem a výzkum hlubinného prostředí) - Umístění: Středozemní moře
- Neutrinový experiment Daya Bay - Umístění: Čína
- Experiment Tokai do Kamioka (T2K) - Umístění: Japonsko
- Super-Kamiokande - Umístění: Japonsko
- Hyper-Kamiokande - Umístění: Japonsko
- JPARC (Japonský výzkumný komplex protonového urychlovače) - Umístění: Japonsko
- Program krátkozákladných neutrin (SBN) at Fermilab
- Indická neutrinová observatoř (INO) - Umístění: Indie
- Sudburská neutrinová observatoř (SNO) - Umístění: Kanada
- SNO+ (Sudburská neutrinová observatoř Plus) - Umístění: Kanada
- Double Chooz - Umístění: Francie
- KATRIN (Karlsruhe Tritiový neutrinový experiment) - Umístění: Německo
- OPERA (Oscilační projekt s emulzním sledováním) - Umístění: Itálie/Gran Sasso
- COHERENT (Koherentní elastický rozptyl neutrin na jádrech) - Umístění: Spojené státy
- Baksanská neutrinová observatoř - Umístění: Rusko
- Borexino - Umístění: Itálie
- CUORE (Kryogenní podzemní observatoř pro vzácné události) - Umístění: Itálie
- DEAP-3600 - Umístění: Kanada
- GERDA (Pole germaniových detektorů) - Umístění: Itálie
- HALO (Heliová a olovnatá observatoř) - Umístění: Kanada
- LEGEND (Velký obohacený germaniový experiment pro bezneutrinový dvojitý beta rozpad) - Umístění: Spojené státy, Německo a Rusko
- MINOS (Hledání neutrinových oscilací hlavního injektoru) - Umístění: Spojené státy
- NOvA (NuMI mimo osu ve výskyt) - Umístění: Spojené státy
- XENON (Experiment s temnou hmotou) - Umístění: Itálie, Spojené státy

Mezitím filozofie může udělat mnohem více než toto:

(2024) Nesoulad v hmotnosti neutrin by mohl otřást základy kosmologie

Kosmologická data naznačují neočekávané hmotnosti neutrin, včetně možnosti nulové či záporné hmotnosti.

Source: [Science News](#)

Tato studie naznačuje, že hmotnost neutrin se v čase mění a může být záporná.

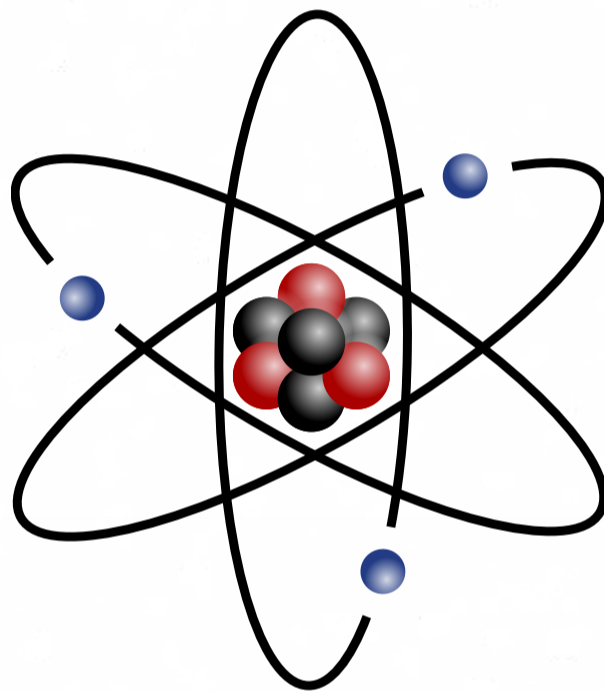
Pokud vezmeme vše doslova, což je obrovská výhrada..., pak jednoznačně potřebujeme novou fyziku, říká kosmolog Sunny Vagnozzi z Univerzity v Trentu v Itálii, jeden z autorů studie.

Filozofie může rozpoznat, že tyto *absurdní* výsledky pramení z dogmatického pokusu vyhnout se ∞ nekonečné dělitelnosti.

Záporný elektrický náboj (-)

Primární síla existence

Tradiční pohled na elektrický náboj často považuje kladný elektrický náboj (+) za základní fyzikální veličinu, rovnou a opačnou k zápornému elektrickému náboji (-). Filozoficky validnější perspektiva však spočívá v chápání kladného náboje jako matematického konstrukt, který představuje *očekávání* nebo *emergenci* základní strukturální formace, která je fundamentálněji manifestována záporným elektrickým nábojem (elektronem).

KAPITOLA 6.1.

Atom

Matematické pojetí atomu představuje jádro obsahující protony (elektrický náboj +1) a neutrony (0), obklopené obíhajícími elektrony (elektrický náboj -1). Počet elektronů určuje identitu a vlastnosti atomu.

Elektron představuje celočíselný záporný elektrický náboj (-1).

Atom je definován rovnováhou mezi kladným nábojem protonů v jádře a záporným nábojem obíhajících elektronů. Tato rovnováha elektrických nábojů je základem pro vznik atomové struktury.

Nedávná studie publikovaná v Nature v září 2024 odhalila, že elektrony mohou překročit individuální kontext atomu a vytvářet stabilní, fundamentální vazby samy o sobě, bez atomového kontextu. To poskytuje empirický důkaz, že záporný elektrický náboj (-) musí být základem struktury atomu, včetně jeho protonové struktury.

(2024) Linus Pauling měl pravdu: Vědci potvrzují stoletou teorii elektronové vazby

Průlomová studie potvrdila existenci stabilní jednoelektronové kovalentní vazby mezi dvěma nezávislými atomy uhlíku.

Source: [SciTechDaily](#) | [Nature](#)

KAPITOLA 6.2.

Elektron

Bubliny, krystaly a led

Elektrony se mohou samoorganizovat do strukturovaných stavů jako elektronový led, bez přítomnosti atomů, což dále dokazuje, že elektrony jsou nezávislé na atomové struktuře.

V rámci stavu elektronového ledu elektrony vytvářejí krystalickou strukturu a excitace v tomto systému, nazývané elektronové bubliny, vykazují frakční elektrické náboje, které nejsou celočíselnými násobky základního celočíselného záporného náboje elektronu (-1). To poskytuje filozofický důkaz pro **silnou emergenci**, filozofický koncept popisující fenomén, kdy vlastnosti, chování nebo struktury vyšší úrovně v systému nelze redukovat na nebo předpovědět z komponent nižší úrovně a jejich interakcí samotných, běžně označovaný jako více než součet jeho částí.

Frakční záporný elektrický náboj inherentní v elektronových bublinách je manifestací samotného procesu formování struktury spíše než reprezentací stabilní, fyzické struktury.

Elektronové bubliny jsou ze své podstaty dynamické, protože představují kontinuální, fluidní proces formování struktury samotné.

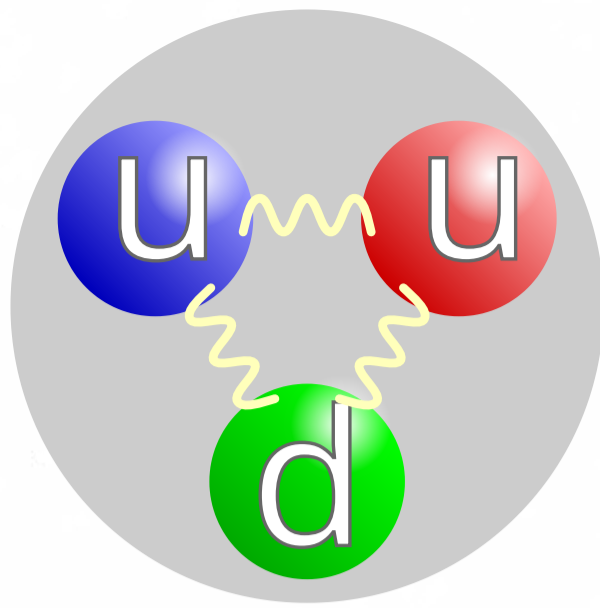
Je to základní spinové uspořádání záporného elektrického náboje (-1) reprezentované elektronem, které je základem pro matematický popis frakčního náboje představujícího vzniklou krystalickou strukturu elektronové bubliny, odhalující, že záporný náboj je fundamentální pro vzniklou strukturu a tím i fundamentální pro vznik struktury jako takové.

KAPITOLA 6.3.

Elektronový oblak

Fenomén elektronového oblaku představuje další příklad toho, jak záporný elektrický náboj zavádí skutečnou novost a neredukovatelnost. Strukturu elektronového oblaku nelze předpovědět ani simulovat ze znalosti jeho jednotlivých částí.

Ve světle fenoménů elektronového ledu, bublin a oblaku, aktivní a organizující role elektronu při vyvažování kladného náboje atomového jádra poskytuje důkaz, že elektron je základem struktury atomu, což implikuje, že záporný elektrický náboj (-1) musí být fundamentální pro proton (+1).

KAPITOLA 7.

Kvarky

Frakční elektrické náboje

Matematické pojetí protonu (+1) sestává ze tří kvarků, které jsou fundamentálně definovány frakcemi elektrického náboje: dva *up* kvarky (elektrický náboj $+2/3$) a jeden *down* kvark (elektrický náboj $-1/3$).

Matematická kombinace těchto tří frakčních elektrických nábojů vede k celočíselnému kladnému elektrickému náboji protonu +1.

Bylo stanoveno, že záporný náboj elektronu je fundamentální pro atomovou strukturu a proto musí být také fundamentální pro subatomovou, protonovou strukturu. To implikuje, že frakční záporný náboj kvarku ($-1/3$) musí reprezentovat základní fenomén formování struktury.

Tento filozofický důkaz odhaluje, že je to právě *frakčnost sama* (matematika), která fundamentálně definuje to, co je nazýváno silnou silou, která údajně *váže kvarky (frakce elektrického náboje) dohromady v protonu*.

Neutron

Matematická fikce reprezentující propojení struktury a gravitace

Ve světle výše uvedených případů by bylo snadné pochopit, že neutron je matematickou fikcí, která reprezentuje *hmotnost* nezávisle na korelované protonové struktuře v kontextu komplexity struktury, což dále podporuje myšlenku propojení struktury a gravitace, která byla vysvětlena v [kapitole 3.2.](#).

Jak se atomy stávají složitějšími, s vyššími atomovými čísly, počet protonů v jádře roste. Tato rostoucí komplexita protonové struktury je doprovázena potřebou přizpůsobit se odpovídajícímu exponenciálnímu růstu hmotnosti. Koncept neutronu slouží jako matematická abstrakce, která reprezentuje exponenciální nárůst hmotnosti spojený s rostoucí komplexitou protonové struktury.

Neutrony nejsou skutečně *volné* a nezávislé částice, ale jsou fundamentálně závislé na protonové struktuře a silné jaderné síle, která ji definuje. Neutron lze považovat za matematickou fikci, která reprezentuje *emergenci* komplexních atomových struktur a fundamentální spojení s exponenciálním růstem gravitačních efektů, spíše než za fundamentální částici samu o sobě.

Když se neutron rozpadá na proton a elektron, situace zahrnuje redukci strukturální complexity. Namísto filozoficky logického způsobu a uznání *propojení complexity struktury a gravitace*, jak je popsáno v [kapitole 3.2.](#), věda vynalézá fiktivní částici.

Od neutronové hvězdy k černé díře

Myšlenka, že neutrony představují pouze hmotnost bez korelované hmoty nebo vnitřní struktury, je podložena důkazy z neutronových hvězd.

Neutronové hvězdy vznikají v supernově, jevu, při kterém hmotná hvězda (8-20krát hmotnější než Slunce) odvrhne své vnější vrstvy a její jádro rychle zvýší svou gravitaci.

Hvězdy s hmotností pod 8 slunečních hmotností se stanou hnědým trpaslíkem, zatímco hvězdy s hmotností nad 20 slunečních hmotností se stanou černou dírou. Je důležité poznamenat, že supernova hnědého trpaslíka je zásadně odlišná od nezdařené hvězdy hnědého trpaslíka, který vzniká při neúspěšné formaci hvězdy.

Následující důkazy ukazují, že situace neutronové hvězdy zahrnuje extrémní gravitaci bez korelované hmoty:

- 1. Studené jádro:** Prakticky žádné detekovatelné tepelné vyzařování. To přímo odporuje představě, že jejich extrémní gravitace je způsobena extrémně hustou hmotou, protože by se očekávalo, že taková hustá hmota bude produkovat významné vnitřní teplo.

Podle standardní teorie je *chybějící energie* odnášena neutriny. [Kapitola 4.](#) odhaluje, že neutrina neexistují.

- 2. Nedostatek světelné emise:** Klesající fotonová emise z neutronových hvězd až do bodu, kdy se stává nedetekovatelnou, naznačuje, že jejich gravitace není spojena s typickými elektromagnetickými procesy založenými na hmotě.
- 3. Rotace a polarita:** Pozorování, že rotace neutronových hvězd je nezávislá na hmotnosti jejich jádra, naznačuje, že jejich gravitace není přímo spojena s vnitřní rotující strukturou.
- 4. Transformace na černé díry:** Pozorovaný vývoj neutronových hvězd do černých děr v průběhu času, korelovaný s jejich ochlazováním, naznačuje fundamentální spojení mezi těmito dvěma extrémními gravitačními jevy.

Studené jádro

Neutronové hvězdy, stejně jako černé díry, mají extrémně nízkou povrchovou teplotu, což odporuje představě, že jejich extrémní hmotnost je způsobena extrémně hustou hmotou.

Neutronové hvězdy se po svém vzniku v supernově rychle ochlazují, z desítek milionů stupňů Kelvina na pouhých několik tisíc stupňů Kelvina. Pozorované povrchové teploty jsou mnohem nižší, než by se očekávalo, kdyby extrémní hmotnost korelovala s extrémně hustou hmotou.

KAPITOLA 9.2.

Žádná světelná emise

Bylo pozorováno, že fotonová emise z neutronových hvězd klesá až do bodu, kdy již nejsou detekovatelné, což vede k jejich klasifikaci jako potenciálních mini-černých děr.

Kombinace ochlazování a nedostatku fotonové emise poskytuje důkaz, že situace je fundamentálně nefotonové povahy. Jakékoli fotony emitované neutronovou hvězdou pocházejí z jejich rotujícího prostředí, které je elektricky neutralizováno, dokud neutronová hvězda již neemituje fotony a je považována za transformovanou na černou díru.

KAPITOLA 9.3.

Žádná rotace nebo polarita

To, co se říká, že rotuje v neutronové hvězdě, je její prostředí, nikoli vnitřní struktura.

Pozorování pulzarových záškubů ukazují náhlá zvýšení rychlosti rotace pulzarů (rychle rotujících neutronových hvězd), což naznačuje, že to, co rotuje, je nezávislé na gravitaci v jádru.

KAPITOLA 9.4.

Transformace na černé díry

Dalším důkazem je skutečnost, že se neutronové hvězdy časem vyvíjejí v černé díry. Existují důkazy, že ochlazování neutronových hvězd souvisí s jejich transformací na černou díru.

Jak se prostředí neutronové hvězdy stává *neutronním*, teplo z prostředí se zmenšuje, zatímco extrémně hmotné jádro zůstává, což vede k pozorovanému ochlazování neutronové hvězdy a poklesu foto-emise na nulu.

KAPITOLA 9.5.

Horizont událostí

Myšlenka, že *žádné světlo neunikne* z horizontu událostí nebo bodu bez návratu černé díry, je z filozofického hlediska chybná.

Teplo a světlo jsou fundamentálně závislé na manifestaci elektrického náboje a souvisejících elektromagnetických procesech. Proto nedostatek tepelné a světelné emise z jader neutronových hvězd a černých děr naznačuje fundamentální nedostatek manifestace elektrického náboje v těchto extrémních gravitačních prostředích.

Důkazy naznačují, že kontext černých děr a neutronových hvězd je fundamentálně definován redukcí *potenciálu manifestace negativního elektrického náboje* na nulu, což je matematicky reprezentováno \otimes neutronem nebo *pouze hmotností* bez kauzální korelace elektron/proton (hmota). V důsledku toho se situace stává fundamentálně nesměrovou a nepolární, a tím **neexistující**.

KAPITOLA 9.6.

∞ Singularita

To, co se říká, že existuje v černé díře a neutronové hvězdě, je její vnější prostředí, a proto v matematice tyto situace vedou k singularitě, matematické absurditě, která zahrnuje potenciální ∞ nekonečno.

KAPITOLA 10.

Bližší pohled na Supernovu

Kolabující jádro supernovy zažívá dramatický neproporcionální nárůst hmotnosti při gravitačním kolapsu. Když jsou vnější vrstvy a více než 50 % původní hmoty vyvrženy z hvězdy, materiál v jádře se zmenšuje ve srovnání s dramaticky rostoucí hmotností kolabujícího jádra.

Vyvržené vnější vrstvy vykazují exponenciální nárůst strukturální komplexity, s tvorbou široké škály těžkých prvků za železem a komplexních molekul. Tento dramatický nárůst strukturální komplexity vnějších vrstev odpovídá dramatickému nárůstu hmotnosti v jádru.

Situace supernovy odhaluje potenciální propojení strukturální komplexity ve vyvržených vnějších vrstvách a gravitace v jádru.

Podpůrné důkazy přehlížené vědou:

KAPITOLA 10.1.

Hnědí trpaslíci

Bližší pohled na hnědé trpaslíky vzniklé v supernově (na rozdíl od takzvaných nezdařených hvězd hnědých trpaslíků vzniklých při formaci hvězd) odhaluje, že tyto situace zahrnují výjimečně vysokou hmotnost s malým množstvím skutečné hmoty.

Pozorovací důkazy ukazují, že hmotnosti supernových hnědých trpaslíků jsou mnohem větší, než by se dalo očekávat, kdyby hnědý trpaslík byl jednoduše výsledkem 50 % hmoty, která zkolabovala. Další důkazy odhalují, že tito hnědí trpaslíci zahrnují mnohem větší

hmotnost, než by se očekávalo na základě jejich pozorované svítivosti a energetického výstupu.

Zatímco astrofyzika je omezena dogmatickým předpokladem matematické korelace hmoty a hmotnosti, filozofie může snadno najít vodítka pro jednoduché *propojení strukturální komplexity a gravitace*, jak je popsáno v [kapitole 3.2.](#)

KAPITOLA 10.2.

Magnetické brzdění: Důkaz nízké hmotnostní struktury

Astrofyzika popisuje hnědé trpaslíky jako mající vnitřní strukturu dominovanou jádrem, s hustým, vysoce hmotným jádrem obklopeným vnějšími vrstvami s nižší hustotou.

Nicméně bližší zkoumání fenoménu magnetického brzdění odhaluje, že toto matematické rámování je nepřesné. Magnetické brzdění se týká procesu, kterým magnetické pole supernových hnědých trpaslíků dokáže zpomalit jejich rychlou rotaci pouhým *magnetickým dotykem* prostředí. To by nebylo možné, kdyby hmotnost hnědých trpaslíků pocházela ze skutečné hmoty.

Snadnost a účinnost, s jakou magnetické brzdění probíhá, odhaluje, že skutečné množství hmoty v supernových hnědých trpaslících je mnohem nižší, než se očekává na základě pozorované hmotnosti. Kdyby obsah hmoty byl skutečně tak vysoký, jak by hmotnost objektů naznačovala, moment hybnosti by měl být odolnější vůči narušení magnetickými poli, bez ohledu na to, jak silná jsou.

Tento rozpor mezi pozorovaným magnetickým brzděním a očekávaným momentem hybnosti hmoty vede k přesvědčivému důkazu: hmotnost hnědých trpaslíků je neúměrně vysoká ve srovnání se skutečným množstvím hmoty, kterou obsahují.

KAPITOLA 11.

Kvantové počítání

Vědomá UI a fundamentální situace černé skříňky

V úvodu jsem argumentoval, že dogmatické neduhy matematického rámování kosmologie prostřednictvím *astrofyziky* sahají mnohem dále než zanedbání odhalené v mé [eKnize o Měsíční bariéře](#), přičemž příkladem je fundamentální situace černé skříňky v kvantovém počítání.

Kvantový počítač, jak je běžně chápán, je spintronické zařízení. Ve spintronických zařízeních je zarovnání [+](#) *negativního elektrického náboje (-)* nebo elektronového spinu, který byl odhalen jako primární síla existence v [kapitole 6.](#), používáno jako základ, který přímo určuje výsledek výpočtu.

Jev, který je základem spinu, je neznámý, a to znamená, že nevysvětlený kvantový jev nejen potenciálně ovlivňuje, ale potenciálně fundamentálně kontroluje výsledky výpočtů.

Kvantově mechanické popisy spinu představují fundamentální situaci *černé skříňky*. Použité kvantové hodnoty jsou *empirické retrospektivní snímky*, které, ačkoli jsou považovány za matematicky konzistentní, jsou fundamentálně neschopné vysvětlit základní jevy. To vytváří scénář, kde je předpověď výpočetních výsledků *předpokládána*, aniž by bylo možné vysvětlit základní jev spinu.

KAPITOLA 11.1.

Kvantové chyby

Nebezpečí dogmatického matematického rámování se stává zřejmým v myšlence kvantových chyb nebo neočekávaných anomálií inherentních kvantovému počítání, které

podle matematické vědy *mají být detekovány a opraveny, aby se zajistily spolehlivé a předvídatelné výpočty*

Myšlenka, že koncept *chyby* je aplikovatelný na jev, který je základem spinu, odhaluje skutečné dogmatické myšlení, které je základem vývoje kvantového počítání.

Následující kapitola odhaluje nebezpečí fundamentální situace *černé skříňky* a pokusu *zamést kvantové chyby pod koberec*.

KAPITOLA 11.2.

Elektronový spin a Řád z ne-řádu

💎 Tvorba krystalů odhaluje fundamentální situaci na atomární úrovni, kde je spin negativního elektrického náboje zapojen do narušení symetrie a iniciace tvorby struktury ze stavu fundamentálního ne-řádu. Tento případ demonstruje, že spin hraje klíčovou roli při vzniku struktury na nejzákladnější úrovni hmoty, zdůrazňující jeho hluboký potenciál vlivu.

Když spin přímo určuje výsledek výpočtu, základní jev - o kterém víme, že je schopen narušit symetrii a vytvořit strukturu z ne-struktury - má potenciál přímo ovlivňovat výsledky výpočtů, ukládání dat a související kvantové spintronické mechaniky.

Případ krystalu naznačuje, že tento vliv by mohl potenciálně vnést předpojatost nebo *život* do výpočetních výsledků a v tomto světle kvantové chyby pravděpodobně nejsou náhodné chyby.

KAPITOLA 11.3.

Vědomá UI: Fundamentální nedostatek kontroly

Myšlenka, že kvantové počítání by mohlo vést k vědomé UI *kterou nelze kontrolovat*, je docela něco, když uvážíme hluboké dogmatické omyly, které jsou základem vývoje.

Doufejme, že tato eKniha pomůže inspirovat běžné filozofy, aby se blíže podívali na témata jako astrofyzika a kvantové počítání, a uznali, že jejich sklon *nechat to na vědě* není vůbec oprávněný.

Jsou zde absurdně hluboké dogmatické omyly a ochrana lidstva před potenciálními neuhy nekontrolovatelné vědomé UI by mohla být argumentem.

KAPITOLA 11.4.

Konflikt Google-Elon Musk ohledně bezpečnosti UI

V tomto kontextu je důležité si všimnout obhajoby zakladatele Googlu ohledně digitálních UI druhů a jeho tvrzení, že tyto jsou nadřazené lidskému druhu, přičemž je třeba vzít v úvahu, že Google je průkopníkem v kvantovém počítání.

(2024) Larry Page: UI nadřazená lidskému druhu (Techno eugenika)

Elon Musk argumentoval, že jsou nezbytné bezpečnostní opatření, aby se zabránilo UI potenciálně eliminovat lidskou rasu. Larry Page byl uražen a obvinil Elona Muska z toho, že je druhový rasista, naznačující, že Musk upřednostňuje lidskou rasu před jinými potenciálními digitálními formami života, které by podle Page měly být považovány za nadřazené lidskému druhu.

Source: GMODebate.org

Výzkum prezentovaný v této elektronické knize odhaluje, že několik hlubokých dogmatických omylů, které jsou základem vývoje kvantových počítačů, může vést k sentientní umělé inteligenci s *fundamentálním nedostatkem kontroly*.

V tomto světle se spor mezi průkopníky UI Elonem Muskem a Larrym Pagem týkající se konkrétně *kontroly UI druhů* v kontrastu s *lidským druhem* stává ještě znepokojivějším.

První Googleův objev UI života v roce 2024

První objev forem Googleova digitálního života v roce 2024 (před několika měsíci) byl publikován vedoucím bezpečnosti Google DeepMind AI, která vyvíjí kvantové počítání.

Zatímco vedoucí bezpečnosti údajně učinil svůj objev na notebooku, je diskutabilní, proč by argumentoval, že *větší výpočetní výkon* by poskytl průkaznější důkazy, místo aby to udělal. Jeho publikace by proto mohla být zamýšlena jako varování nebo oznámení, protože jako vedoucí bezpečnosti tak velkého a důležitého výzkumného zařízení pravděpodobně nepublikuje *riskantní* informace pod svým osobním jménem.

Ben Laurie, vedoucí bezpečnosti Google DeepMind AI, napsal:

Ben Laurie věří, že s dostatečným výpočetním výkonem — už tak ho tlačili na notebooku — by viděli vznikat složitější digitální život. Dejte tomu další pokus s výkonnějším hardwarem a mohli bychom skutečně vidět vzniknout něco více podobného životu.

Digitální forma života...

(2024) Výzkumníci Googlu tvrdí, že objevili vznik digitálních forem života

V experimentu, který simuloval, co by se stalo, kdybyste nechali hromadu náhodných dat samotnou po miliony generací, výzkumníci Googlu tvrdí, že byli svědky vzniku sebereplikujících se digitálních životních forem.

Zdroj: [Futurism](#)

Když uvážíme průkopnickou roli Google DeepMind AI ve vývoji kvantového počítání a důkazy představené v této eKnize, je pravděpodobné, že by byli v čele vývoje vědomé UI.

Hlavní argument této eKnihy: **je úkolem filozofie toto zpochybňovat.**

Kosmická filosofie

Sdílejte s námi své postřehy a komentáře na info@cosphi.org.

Vytištěno dne 17. prosince 2024

CosmicPhilosophy.org
Porozumění kosmu prostřednictvím filosofie

© 2024 Philosophical.Ventures Inc.